

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 8. august 2008.

Støt oppositionen i Kina

De olympiske Lege, der begynder i Beijing i dag, er først og fremmest et stort kommercielt underholdningsshow, som officielt hylder internationalt samkvem, men som hæmningsløst promoverer ekstrem nationalisme.

Store kapitalistiske koncerner tjener summer på arrangementet som officielle partnere enten for legene som sådan eller for de enkelte landes hold. Andre virksomheder scorer kassen på at bygge de enorme anlæg, der er nødvendige.

Anlæggene er blevet bygget af arbejdere, der er søgt til byerne, fordi de ikke kan overleve i de landdistrikter, de kommer fra. De underbetales med en gennemsnitsløn på 25 kr. om dagen syv dage om ugen – og under ekstremt usikre ansættelses-forhold, hvor lønudbetalingen ikke engang er sikker.

For de private bygherrer har det til gengæld været særlig fidus, fordi den kinesiske statskasse finansierer opførelsen, men giver de private lov til at drive anlæggene og tjene penge på dem 30 år frem i tiden.

På den måde betaler kinesiske arbejdere og fattige kinesere regningen. En særlig høj pris har 300.000 kinesere måttet betale, fordi deres boligkvarterer blevet revet ned og deres land konfiskeret. De, der protesterede, er blevet mødt med politivold og fængslinger. Det er endnu et eksempel på, at det kinesiske regime er korrupt, voldeligt og undertrykkende. Og Amnesty International vurderer, at de demokratiske rettigheder er blevet svækket yderligere op til og på grund af OL.

Det kinesiske regimes udemokratiske karakter og ikke mindst dets behandling af Tibet har fået mange til at foreslå, at sportsfolk, politikere, tilskuere og tv-seere skal boykotte OL. Men før vi forlanger Joachim B.

Olsen og håndholdlandsholdet tilbage til Danmark og selv slukker for fjernsynet, er det klogt at sætte det i perspektiv.

For det første gælder mange af kritikpunkterne også for andre OL- og VM-arrangementer – også andre store populær-kultur begivenheder.

De fostrer også nationalisme og sætter folkeslag op imod hinanden.

Også de er kommercielle, og private virksomheder scorer store profitter på dem.

Også de finansieres direkte eller indirekte af arbejderklassen og fattige mennesker.

Også de opføres under usle arbejdsforhold. Så sent som ved OL i Athen forsøgte forskellige grupper at sætte fokus på elendige arbejdsforhold på byggepladserne – uden at det rejste en omfattende boykot-diskussion.

Også andre værtslande besætter andre lande. Der har været mange OL'er og VM'er i de lande, der var med i krigsalliancen i Irak.

Også i andre værtslande slås der ned på kritisk opposition, selv om der ikke er nogen tvivl om, at Kina ligger i den værste ende af skalaen.

Hvis vi skal boykotte OL i Kina, så kunne vi med lige så store grund boykotte ethvert andet internationalt sports- og kultur-arrangement.

Grundlæggende er boykot-aktioner ikke det mest mobiliserende eller det mest effektive middel til at forsvare demokratiske rettigheder, støtte folkelige mobiliseringer og påvirke politiske beslutninger. Dels skal de opnå et meget stort omfang for at have en reel effekt. Dels rammer de nemt de undertrykte selv mere end magthaverne. Og dels er det aktiviteter, hvor deltagerne tager individuel stilling. Den enkelte indgår ikke i et fællesskab omkring beslutningen og i en kollektiv handling, men tager stilling for sig selv under enorm påvirkning af den medieverden, som er domineret af lige netop de kræfter, som boykotten skal angribe.

Det er også blevet bekræftet af debatten i Danmark, som i langt højere grad har været et spørgsmål om individuel samvittighed end fælles solidaritet.

Hvis vi skulle støtte en boykot af OL i Kina, ville det forudsætte, at der var en særlig god udsigt til, at boykotten i lige dette tilfælde kunne få en effekt. Men det kinesiske regime sidder så stærkt i sadlen – politisk og økonomisk – at det ikke behøver frygte en boykot af OL.

Det ville også forudsætte, at oppositionen i Kina entydigt opfordrede til boykot, fordi den har de bedste forudsætninger for at vurdere, hvilken effekt en boykot vil have. Men signalerne har været meget modsatrettede fra kinesiske dissidenter og kritikere.

Begge de forudsætninger var til gengæld til stede i en af de få virkeligt effektive globale boykotaktioner – mod det sydafrikanske apartheid-regime.

Skal vi da bare ignorere det kinesiske regimes undertrykkelse og dets udnyttelse af OL til dette formål? Selvfølgelig ikke.

Disse måneders fokus på Kina skal – og blevet – udnyttet til at rejse en diskussion om forholdene – ganske vist mere om Tibet end om de kinesiske arbejderes og fattiges forhold.

Politiske manifestationer fra sportsfolk og andre tilrejsende kan gøre endnu flere opmærksomme på undertrykkelsen – og måske fungere som en moralsk opbakning til oppositionen. Det har man før set, f.eks. da sorte amerikanske guldvindere ved OL i Mexico hævdede deres knyttede næver under medalje-overrækkelsen som en symbolsk støtte til Black Panthers.

Men undertrykkelsen i Kina har eksisteret lang tid før OL og vil fortsætte bagefter. Derfor har vi først og fremmest en langsigtet opgave. Danske fagforeninger må finde veje til at støtte de mange kinesiske arbejdskampe og forsøgene på at opbygge en uafhængig fagbevægelse. Alle demokratiske kræfter må støtte den demokratiske opposition i Kina. Og på venstrefløjens har vi en særlig forpligtelse til at hjælpe de spirer, der måtte være til at genoplive en socialistisk tradition og organisering som modspil til den statsdrevne kapitalisme i Kina og til Kinas Kommunistiske Partis stalinistiske miskreditering af socialismen.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk